

PHILIP REEVE
PEKELNÉ
VYNÁLEZY

COO
BOO

Pekelné vynálezy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Philip Reeve
Pekelné vynálezy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PHILIP REEVE

PEKELNÉ
YNÁLEZY

Z angličtiny preložil Jozef Klinga

COO
BOO

*Ako vždy,
túto knihu venujem Sarah,*

*s vďakou ju venujem
i svojim redaktorkám
Kirsten Stansfieldovej a Holly Skeetovej*

*a napokon aj Samovi Reevovi, Tomovi Skeetovi
a Edwardovi Stansfieldovi,
až na ňu raz dorastú.*

OBSAH

PRVÁ ČASŤ

1. Spáč sa prebúdz	9
2. Anchorage vo Vinlande	13
3. Prílipka <i>Autolykos</i>	23
4. Legenda o Plechovej knihe	32
5. Správy z mora	45
6. Tvoríme nový svet	49
7. Útek z domova	57
8. Unesená	68
9. Správa	74
10. Rodičovská pasca	82
11. Štyria proti celému Grimsby	89
12. Podnikanie vo veľkých vodách	93
13. Doktorka Zerová	103
14. Platí!	111
15. Deti hlbín	127
16. Zo žiarivých očí mu zostali dve perly	133
17. Kaplnka	140
18. <i>Naglfar</i>	146
19. Svadobný venček	162

DRUHÁ ČASŤ

20. Život na morských vlnách	167
21. Let čajky	179
22. Vražda v Siedmom nebi	188
23. Bravó, brilantný Brighton!	203
24. <i>Zádušný vír</i>	216
25. Korenička	220
26. Čakanie na Mesiac	227
27. Nebezpečný trezor	240
28. Útok zo vzduchu	253
29. Nevybuchnutý chlapec	266
30. Zajatci búrky	280
31. Chvíľa ruže	285
32. Let <i>Zmrzlinky</i>	293
33. Odjazdy	301
34. Čo som našiel, to je moje	308
35. Sami na nebi	312
36. Prekvapivé stretnutia	320

PRVÁ ČASŤ

SPÁČ SA PREBÚDZA

Najprv sa nedialo nič. Potom sa zaiskrilo. Syčivý zvuk rozvíril napnuté pavučiny snov a spomienok. A vzápätí prásk – s hromovým hukotom doňho prúdil modrobiely prívál elektriny, hnal sa mu do vyschnutých dutín v hlave ako príliv do jaskyne na pobreží. Na chvíľu celý stuhol, takže udržiaval rovnováhu len na päťach a temene opancierovanej hlavy. Vykríkol a prebral sa spříškou statickej elektriny. Mal dojem, že padá.

Pamätal si, že zomrel. Pamätal si, že keď ležal v mokrej tráve, pozeralo sa naňho dievča so zjazvenou tvárou. Bola preňho dôležitá, záležalo mu na nej viac, než sa na Stopára patrilo, chcel jej niečo povedať, ale nedokázal to. V pamäti sa mu vynorila jej znetvorená tvár.

Ako sa volala? Jeho ústa sa začínali rozpomínať.

„H...“

„Žije!“ zvolal ktosi.

„HES...“

„Ešte raz. Rýchlo.“

„Nabíjam...“

„HESTER...“

„Pozor!“

Posledné stopy spomienok zmazal ďalší nápor elektriny. Vedel iba, že je Stopár Krutohlav. Začalo mu fungovať jedno oko. Z hmly vystupovali neurčité tvary, pomaly sa z nich formovali ľudské postavy a za nimi bolo vidno

nebo plné uháňajúcich mrakov osvetlených mesiacom. Vytrvalo pršalo. Pri jeho otvorenom hrobe sa schádzali Raznarodení v ochranných okuliaroch, uniformách a pršiplášťoch. Niektorí držali kremenné výbojky, iní dozerali na prístroje s radmi blčiacich elektrónok a žiariacich ciferníkov. Z tých prístrojov mu viedli káble do tela. Cítil, že mu chýba oceľový lebečný plát, že má otvorenú hlavu, a teda obnažený stopársky mozog.

„Pán Krutohľav? Počujete ma?“

Hľadela naňho veľmi mladá žena. Jemu však nedávala pokoj spomienka na to dievča. Napadlo mu, že toto by mohla byť ona. Ale nie, tvár zo snov bola znetvorená, kým táto bola dokonalá – tvár z východu s vystúpenými lícnymi kosťami, veľmi svetlou pleťou a tmavými očami orámovanými veľkými čiernymi okuliarmi. Žena mala krátke vlasy odfarbené nazeleno. Pod priehľadným pršiplášťom jej bolo vidno čiernu uniformu s vysokým golierom, na ktorom boli striebornou niťou vyšité okrídlené lebky.

Položila mu ruku na zhrdzavenú oceľovú hrud' a vyhlásila: „Ničoho sa nebojte, pán Krutohľav. Určite ste zo všetkého zmätený. Boli ste totiž vyše osemnásť rokov mŕtvy.“

„MŔTVY,“ zopakoval.

Mladá žena sa usmiala. Mala krivé biele zuby, pomerne veľké na také malé ústa. „Lepšie povedané *nečinný*. Starí Stopári predsa nezomierajú, pán Krutohľav...“

Ozvalo sa burácanie, ale hrmenie to byť nemohlo, lebo zvuk bol príliš rytmický. Medzi mrakmi poblikávala pomarančová žiara a skaly vyčnievajúce nad miestom Krutohľavovho posledného odpočinku bolo vidno iba v obrysoch. Zopár vojakov sa znepokojene zahľadelo na

oblohu a jeden poznamenal: „Plynové delá. Už dobyli pevnosť v močiaroch. Do hodiny sem dorazia oboživelné predmestia.“

Žena sa otočila. „Ďakujem, kapitán,“ ale hneď sa zasa začala venovať Krutohlavovi. Zručne sa mu prehrabávala v hlave. „Ste veľmi poničený, prestali ste fungovať, ale my si vás opravíme. Ja som doktorka Oinóna Zerová z Kriesiaceho zboru.“

„NIČ SI NEPAMÄTÁM,“ zamumlal Krutohlav.

„Máte poškodenú pamäť. Bohužiaľ ju nedokážem obnoviť.“

Zmocnila sa ho zlosť a panika. Tušil, že ho tá žena o niečo pripravila, ale nevedel, o čo. Chcel vysunúť čepele, ale nevládal sa pohnúť. Pokojne mohol byť len oko ležiace na mokrej zemi.

„Nič si z toho nerobte,“ upokojovala ho doktorka Zerová. „Vaša minulosť nie je dôležitá. Odteraz budete pracovať pre Zelenú búrku. Zakrátko nazbierate nové spomienky.“

Za jej usmievavou tvárou sa na nebi začali ticho rozprskovať kvapky červenožltého svetla. Jeden vojak vykrikol: „Už sú tu! Divízia generála Nagu vedie protiútok s dvojnažkami, ale veľmi dlho ich nezdržia...“

Doktorka Zerová prikývla, vyliezla z hrobu a zotrela si z rúk blato. „Musíme odtiaľto pána Krutohlava okamžite odniesť.“ Opäť sa naňho pozrela a usmiala sa. „Nebojte sa, pán Krutohlav, už na nás čaká vzducholod'. Odvezieme vás do Ústrednej Stopáriarne v Batmunk Tsake. Čoskoro budete v poriadku...“

Odstúpila, aby okolo nej mohli prejsť dve objemné postavy. Boli to Stopári. Na pancieroch mali namaľovaný zelený blesk, ale Krutohlav toto označenie nepoznal.

Ich bezvýrazné ocelové tváre vyzerali ako čepele rýpadla s úzkymi očnými štrbinami. Keď Krutohlava ukladali na nosidlá, svietili im štrbiny nazeleno. Mlčky s ním kráčali po chodníku, vedľa nich sa ponáhľali muži s prístrojmi. Blížili sa k opevnenému vzdušnému karavanserailu, odkiaľ k daždivému nebu štartovala jedna vzducholod' za druhou. Doktorka Zerová bežala pred nimi a vykrikovala: „Rýchlo! Rýchlo! Opatrne! Je to starožitný kúsok!“

Chodník viedol do strmého kopca. Krutohlav pochopil, prečo má doktorka tak naponáhlo a čoho sa ostatní tak boja. Medzi skalami zazrel, ako sa pod neutíchajúcou paľbou leskne vodná plocha. Na hladine aj ďaleko za ňou sa po rovnej tmavej zemi pohybovali obrovské útvary. Vo svetle páliacich vzducholodí, ktorými bolo posiate nebo nad ich hlavami, a v mdlej žiare svetlíc klesajúcich k zemi videl pancierové pásy, obrovské čeluste a nespočetne veľa plošín s obrnenými pevnosťami a delami.

Mobilné mestá. Močiarmi sa ich valilo celé stádo. Pohľad na ne Krutohlavovi čosi matne pripomínal. Podobné mestá už videl, alebo o nich aspoň mal určitú predstavu, ale nepamätal si, či na palube nejakého takého mesta niekedy bol ani čo tam prípadne robil.

Keď sa s ním záchrancovia ponáhľali k čakajúcej vzducholodi, spomenul si, ako sa naňho dôverčivo pozeralo dievča so znetvorenou tvárou a očakávalo niečo, čo mu slúbil.

Stále netušil, kto to dievča je ani kde sa mu v hlave vzalo.

ANCHORAGE VO VINLANDE

O niekoľko mesiacov, na opačnom konci sveta, sledovala Wren Natsworthyová z postele, ako sa po strope jej izbičky pomaly posúva kosáčik mesačného svetla. Prešla polnoc. Wren počula len zvuky vlastného tela a občasné zavýzkanie odpočívajúceho domu. Silno pochybovala, že by na svete mohlo existovať pokojnejšie miesto než Anchorage vo Vinlande – spustnuté ľadové mesto zahryznuté do skalnatého južného pobrežia neznámeho ostrova pri bezmennom jazere v zabudnutej časti Mŕtveho kontinentu.

Nevedela zaspáť, hoci všade panoval pokoj. Otočila sa na bok a pokúsila sa zababušiť do teplej periny. Pri večeri sa už zasa pohádala s mamou. Začalo sa to malým nedorozumením (Wren si totiž chcela namiesto umývania riadov vyraziť s Tildy Smewovou a chlapcami Sastrugiovcami), ktoré rýchlo prerástlo do hrozivého konfliktu. Domom lietali granáty v podobe obvinení, sĺz a dlhoročných výčitiek. Chudák ocko len zobďaleč bezmocne volal: „Wren, upokoj sa!“ a „No tak, Hester!“

Wren, pochopiteľne, prehrala. Poumývala riady a čo najhlučnejšie odkráčala spať. Odvtedy horúčkovito premýšľala – škoda, že jej tie rýpavé poznámky nenapadli skôr! Mama totiž vôbec netuší, aké to je byť pätnásťročným dievčaťom. Mama je taká škaredá, že zamlada istotne nemala nijakých kamarátov, rozhodne nie takých, ako je napríklad Nate Sastrugi, z ktorého sa všetkým diev-

čatám v Anchoragi podlamujú kolená a navyše sa Tildy zdôveril, že sa mu Wren páči. Možnože mamu nemal *nikdy* nijaký chalan rád – samozrejme, okrem ocka. Čo na nej ocko vidí, to patrí k veľkým nevyriešeným vinlandským záhadám.

Wren sa opäť prevalila. Snažila sa na to nemyslieť, čo nakoniec vzdala a vyliezla z postele. Možnože vonku príde na iné myšlienky. A keď rodičia náhodou zistia, že je preč, možno potom dostanú strach, že sa utopila alebo ušla. Aspoň by mame došlo, že s ňou nemôže zaobchádzať ako s deckom, nie? Obliekla sa, navliekla si ponožky a obula čižmy a zakrádala sa po schodoch ticho oddychujúceho domu.

Mama s ockom si tento dom vybrali pred šesťnástimi rokmi krátko po tom, ako mesto Anchorage vyšlo na breh. Wren vtedy bola len zvinutý plod v maminom lone. Takto sa to u nich doma vravievalo, toto jej rozprávali pred spaním, keď bola malá. Freya Rasmussenová rodičom ponúkla, aby si vybrali hociktorý opustený dom v hornej časti mesta. Vybrali si tento – vilu v Sírúsovej uličke s výhľadom na vzdušný prístav, ktorá kedysi patrila jednému kupcovi. Bol to solídny útulný dom s dláždenými podlahami, hrubými keramickými teplovodnými rúrami a stenami obloženými drevom a bronzom. Rodičia ho časom zariadili nábytkom z ostatných opustených domov a vyzdobili ho obrazmi, drapériami, naplaveným drevom z pobrežia a starožitnosťami, ktoré ocko objavil na výpravách do Mŕtvych hôr.

Wren potichu prešla cez halu a z vešiaka pri dverách si zobrala kabát. O grafiky rozvešané na stenách a cenné súčiastky starodávnych kuchynských robotov a telefónov v sklenej vitríne pritom ani nezavadila pohľadom. Všetky

tie haraburdy poznala už od malička a príšerne ju nudili. Za posledný rok jej dom začínal byť malý, akoby z neho už vyrástla. Dobré známy pach prachu, leštidla na nábytok a ockových kníh ju upokojoval a zároveň aj dusil. Mala pätnásť a život ju zvieral ako zle padnúca topánka.

Čo najtichšie za sebou zatvorila dvere a rozbehla sa Síriusovou uličkou. Nad Mŕtvymi horami sa držal opar ako dym. Aj Wren stúpala para z úst. Síce sa ešte len začínal september, ale v nočnom vzduchu už cítila prichádzajúcu zimu.

Mesiac visel veľmi nízko, okolo neho blikali hviezdy a nad nimi svetielkovala polárna žiara. V samom strede mesta sa k svietiacemu nebu týčili čierne veže Zimného paláca, po ktorých sa vinul brečtan. Zimný palác kedysi slúžil ako sídlo vládcu Anchoraga, ale dnes v ňom bývala už len slečna Freya – bývalá posledná markgrófka a súčasná učiteľka. Od piatich narodenín dochádzala Wren každý zimný pracovný deň do prízemnia paláca, kde slečna Freya vyučovala zemepis, logaritmy, urbanistický darvinizmus a kopec ďalších vecí, ktoré Wren pravdepodobne nikdy na nič nebudú. V škole sa vždy nudila, ale teraz, keď už bola na učenie pristará, jej škola veľmi chýbala. Už nikdy si nesadne do lavice v milovanej triede – teda ak neprijme ponuku slečny Freye, aby pomáhala s vyučovaním menších detí.

Slečna Freya to navrhla už pred niekoľkými týždňami a čoskoro bude chcieť počuť odpoveď, lebo anchoragské deti sa vrátia do školy hneď po žatve. Lenže Wren nevedela, či chce so slečnou Freyou spolupracovať. Ani o tom nechcela premýšľať. Rozhodne nie dnes v noci.

Schodisko na konci Síriusovej uličky viedlo cez jednotlivé plošiny až dolu do strojovne. Keď po ňom Wren

hlučne schádzala, cítila vôňu leta a počula, ako sa jej pod nohami odlupuje hrdza a padá do navŕšeného sena. Keď ešte motory poháňali Anchorage po ľade za vyhliadkou výhodných obchodov, bývala táto časť mesta plná života a hluku, ale kým sa Wren narodila, mesto svoju cestu ukončilo. V strojojniciach sa začalo skladovať seno a koreňová zelenina a v zimovisku sa ustajnil dobytok. V matnom svetle mesiaca dopadajúcim svetlíkmi a dierami v horných plošinách bolo medzi prázdnyimi nádržami vidno naukladané vrecia.

Ako malá si Wren z týchto opustených poschodí urobila ihrisko. Rada sem chodila aj dnes a keď jej bolo smutno alebo keď sa nudila, vravela si, že život na palube mobilného mesta musel byť veľmi zaujímavý. Dospelí si stále rozprávali príbehy o starých dobrých časoch a o tom, ako žili v ustavičnej hrôze z toho, že ich pohltí nejaké väčšie a rýchlejšie mesto. Wren by však veľmi rada videla mobilné mestá čnejúce do závratnej výšky a lietala medzi nimi vzducholodou ako kedysi mama s ockom. Ocko mal na stole fotografiu, na ktorej stojí s mamou na prístavnom móle v meste zvanom San Juan De Los Motores pred ich červenou vzducholodou pomenovanou *Jenny Haniverová*. Wren však nikdy o svojich dobrodružstvách nerozprávali, vedela len to, že nakoniec pristáli v Anchoragi, kde im vzducholod' ukradol podlý profesor Pennyroyal, a tak sa tu usadili a zapojili sa do príjemne ospalého vinlandského života.

Mám ja ale smolu, pomyslela si Wren a vdýchla hrejivú kvetinovú vôňu sena. Chcela by byť dcérou lietajúceho kupca. To by bol čarovný život, oveľa zaujímavejší než život na tomto osamelom ostrove, kde vrchol zábavy predstavujú preteky vo veslovaní a zber jabĺk.

V tme nad ňou sa odrazu zatvorili dvere. Wren nadskočila. Už si tak zvykla na ticho a vlastnú spoločnosť, že pri predstave, že tu je ešte niekto, dostala strach. Potom si uvedomila, kde presne je – v zamyslení totiž zašla až do samého srdca strojovne, kde v starej búde medzi dvoma nosnými stĺpmi býval strojník Caul. Dolné poschodia Anchoraga obýval celkom sám, lebo nikto iný v tom šere a hrdzi nechcel žiť, keď hore na slniečku stáli krásne neobývané vily. Caul bol trochu výstredný. Nemal rád slnko, lebo vyrastal v podmorskom lupičskom brlohu prezývanom Grimsby, a navyše nestál o pozornosť. Kedysi sa priatelil so starým pánom Skabiusom, predchádzajúcim vrchným technikom, ale keď pán Skabius zomrel, začal sa Caul vyhýbať ľuďom a zdržiaval sa len tu dole.

Lenže prečo by sa v takúto hodinu prechádzal po strojovni? Wren to chcela zistiť, a tak potichu vyliezla po rebríku na hornú lávku, odkiaľ mala cez staré nádrže dobrý výhľad na Caulovu búdu. Caul stál pri dverách, v jednej ruke držal elektrický lampáš a snažil sa v jeho svetle rozlúštiť, čo je napísané na kúsku papiera, ktorý mal v druhej ruke. Po chvíli papier strčil do vrečka a vyrazil k okraju mesta.

Wren opäť zliezla po rebríku a vydala sa za svetielkom. Bola napätá. Keď ako malá prečítala tých zopár detských knižiek v markgrófkinej knižnici, páčili sa jej najviac príbehy o odvážnych školáčkach, ktoré ustavične marili plány pašerákom a odhaľovali antimobilistických špiónov. Veľmi ju mrzelo, že vo Vinlande nikdy nijakých zločincov nevystopuje. Nebol hádam Caul kedysi zlodej? Možno sa chce vrátiť do starých dobrých čias!

Ibaže v Anchoragi nemalo zmysel kraďnúť, lebo si tu zo stoviek opustených obchodov a domov mohol každý

zobrať, čo sa mu páčilo. Keď opatrne prechádzala medzi kopami spolovice rozobratých strojov za Caulovou budú, snažila sa vymyslieť pravdepodobnejšie vysvetlenie jeho nočných potuliek. Možnože sa ani jemu nedarí spať. Možno ho niečo trápi. Kamarátka Tildy jej povedala, že keď Anchorage pred mnohými rokmi dorazil do Vinlandu, Caul bol zaľúbený do slečny Freye a slečna Freya doňho, ale nakoniec z toho nič nebolo, lebo Caul bol už vtedy čudák. Možnože sa takto po strojozni prechádza každú noc a trápi sa kvôli stratenej láske? Alebo čo ak je zaľúbený do inej ženy a majú na kraji mesta mileneckú schôdzku pri mesiačiku?

Wren pridala do kroku – možno bude mať ráno pre Tildy nejakú pikantnú novinku!

Lenže Caul na kraji mesta nezastal. Rýchlo zbehol po schodoch na zem a s lampášom vo vystretej ruke sa vybral do kopca. Wren chvíľku počkala a vyrazila za ním. Zoskočila do ohybného vresu a zakrádala sa za Caulom po chodníku k hučiacej strojozni s turbínami vo vodnej elektrárni pána Skabiusa. Caul nezastal ani tu. Prešiel jabloňovými sadmi, cez pastvinu a zamieril do lesa.

Na najvyššom mieste ostrova voňal vzduch živickou. Skaliská tu vykúkali z rašeliny ako ostne na dračom chrbte. Caul zastal, zhasol lampáš a poobzeral sa. Wren sa krčila v prítmí dvadsať metrov od neho. Lahký vetrík jej strapatil vlasy, stromy nad ňou naťahovali prsty k nebu.

Caul sa pozrel na spiacie mesto schúlené v záhybe južného brehu, potom sa otočil, zdvihol lampáš, trikrát ho rozsvietil a zasa zhasol. *Jemu dočista preskočilo*, pomyslela si Wren a hneď potom *nie, dáva niekomu znamenie, presne ako ten zlý riaditeľ z knihy Milly Crisповá a záhada dvanástej plošiny!*

A naozaj – spomedzi prázdnych kamenných zátok severného brehu mu odpovedalo druhé svetielko.

Caul vyrazil. Wren za ním pomaly schádzala z príkrehého úbočia na severnej strane ostrova. Mesto už nebolo vidno. Možnože sa opäť dali so slečnou Freyou dokopy a nechcú, aby sa o tom vedelo, lebo sa boja klebiet? Pri tejto romantickej predstave sa Wren usmiala. Zdolala záverečný strmý úsek ovčej cesty, prešla brezovým hájkom a vyšla na pláži medzi dvoma mysmi.

Na Caula však nečakala slečna Freya, ale niekto úplne iný. Na brehu stál muž. Počúval, ako Caulovi pod nohami škripu okruhliaky, a Wren v slabom svetle polárnej žiary na diaľku zistila, že tohto človeka nikdy predtým nevidela.

Najprv tomu vôbec nemohla uveriť. Vo Vinlande sa predsa nijakí cudzinci nevyskytujú. Všetci ľudia, ktorí tu žijú, sem buď prišli na palube Anchoraga, alebo sa narodili až tu a Wren ich všetkých poznala. Keď prehovoril, pomyslela si, že jeho hlas ešte nikdy nepočula.

„Caul, kamoš starý! Rád ťa opäť vidím.“

„Kloktoš,“ hlesol Caul rozpačito a nepotriasol rukou, ktorú mu cudzinec podával.

Povedali si ešte niečo, ale Wren mala plnú hlavu neznámeho muža, takže ich nepočúvala. Kto by to mohol byť? Ako sa sem dostal? Čo chce?

Konečne jej napadla odpoveď, ale vôbec sa jej nepáčila. *Stratení chlapci*. Tak sa predsa volala partia chalánov, ku ktorej Caul patril. Ešte keď Anchorage putoval cez ľadové pláne, vykrádali mesto pomocou zvláštnych pavúkovitých prístrojov. Caul ich opustil, aby mohol byť so slečnou Freyou a pánom Skabiusom. Alebo azda nie? Čo keď bol celý teň čas so Stratenými chlapcami tajne

v kontakte a čakal, kým sa mesto usadí a začne prosperovať, a teraz ich privolať, aby Anchorage opäť vylúpili?

Cudzinec na brehu však nebol nijaký chlapec, ale dospelý muž s dlhými tmavými vlasmi. Mal vysoké čižmy ako pirát z rozprávky a kabát až ku kolenám. Rozopol si ho a zastrčil si palce za opasok nohavíc. Wren uvidela v puzdre na boku pištoľ.

Začínala strácať pôdu pod nohami. Najradšej zo všetkého by utekala povedať rodičom, že mestu hrozí nebezpečenstvo. Lenže tí dvaja muži podišli bližšie k nej. Keby sa rozbehla, určite by si ju všimli. Čo najviac sa schúlila medzi nízke útesovcové kríky pri pláži a načasovala si každý pohyb tak, aby sa stratil v škrabavom zvuku vln obmývajúcich okruhliaky na brehu.

Teraz niečo hovoril muž, ktorého Caul oslovil ako Kloктоša. Vyzeralo to, že sa pokúša žartovať, ale Caul mu náhle skočil do reči: „Čo tu hľadáš, Kloктоš? Dúfal som, že Stratených chlapcov už nikdy neuvidím. Celkom ma vydesilo, keď som podo dvermi našiel tvoj odkaz. Ako dlho už okolo Anchoraga takto snoriš?“

„Odvčera,“ odpovedal Kloктоš. „Chceli sme ťa len pozdraviť, boli sme predsa kamoši.“

„Tak prečo ste sa neukázali? Prečo ste za mnou neprišli cez deň? Prečo ste mi nechali odkaz a prečo ste ma sem vytiahli uprostred noci?“

„Aj som to chcel urobiť, prisahám ti, Caul. Chcel som s prílipkou pristáť v kotvisku, vyplávať na hladinu pekné všetkým na očiach, ale pre istotu som si to tu najprv obzrel krabími kamerami. Ešteže tak! Čo sa stalo, Caul? Myslel som si, že to niekam dotiahneš! Veď sa na seba pozri: zafúľaný, v montérkach, strapaté vlasy a najmenej týždňové strnisko. Vari tento rok v Anchoragi letí štýl